

Kampen for å etablere maoismen

Vi publiserer her en artikkel vi har oversatt fra Ajith – en kommunistiske teoretiker fra India. Artikkelen ble først trykt i Naxalbari #02 i juni 2003.

Det er nå mer enn 20 år siden Kommunistpartiet i Peru vedtok marxisme-leninisme-maoisme (MLM) og nesten 10 år siden den ble vedtatt av Den revolusjonære internasjonalistiske bevegelsen (RIM). Det første tiåret var en av kamp og jevn fremgang innenfor RIMs rekke. Etter innføringen av MLM av RIM i 1993, fikk den verdensomspennende kampen for å etablere den et kraftig støt. Siden da har maoistiske partier engasjert seg i folkekriger, men utenfor RIM-rekkene, og har også vedtatt MLM. Dette har ytterligere skjerpet linjene for ideologisk avgrensning og styrket kampen for å etablere marxisme-leninisme-maoisme som kommandant og ledende ideologi for verdens proletariske revolusjon. I en relatert utvikling ble RIM ytterligere styrket da det maoistiske kommunistpartiet [i dag Maoist Communist Centre India (MCCI)], et parti med en tiår lang historie med å føre folkekrigen, sluttet seg til RIM. Vedtakelsen av MLM har ytterligere drevet sine deltakermedlemmer til å ta sprang. Den mest betydningsfulle blant dem var den historiske innvielsen av folkekrigen i Nepal av kommunistpartiet i Nepal (maoistisk) [KPN (M)] og dens raske fremgang. Nye sprang ble også sett gjennom grunnlegelsen av det maoistiske kommunistpartiet, Italia og Irans kommunistiske parti (MLM) samt i den vellykkede første kongressen til det maoistiske kommunistpartiet (i Tyrkia og Nord-Kurdistan, tidligere TKP [ML]), som har gjort betydelige fremskritt i partiets linje. Fremskrittene fra vårt parti i å oppsummere fortiden, utvikle et skisseperspektiv av den militære linjen og takle oppgavene med å fullføre forberedelser, er også et direkte produkt av kampen for å

oppretholde, forsvare og anvende marxisme-leninisme-maoisme, spesielt Maoisme.

MLM dukket opp gjennom kamp og fortsetter å utvikle seg gjennom kamp mot ulike høyreorienterte trender. I India prøvde CPI (ML) Red Flag (RF) å merke RIM sin posisjon på MLM som Lin Piaoisme. Ute av stand til å sette opp noe betydelig argument, prøvde de å forvirre problemet med den falske anklagelsen om at RIM definerte maoisme som marxismen-leninismen i den nye epoken. Faktum er at RIMs dokument 'Lenge Leve Marxisme-Leninisme-Maoisme' sier tydelig: «... Lenin beskrev epoken der vi lever i som imperialismens og proletariske revolusjonens epoke.» (En verden å vinne, nr: 20, side 6, utheving lagt til.) Dette falske angrepet av RF var ganske i tråd med den uredelige taktikken den brukte for å rettferdiggjøre deres forfall til parlamentarisme. Det vil være nyttig å undersøke den ideologiske tilnærmingen som styrer disse taktikkene.

Essensen av taktikken som brukes av RF består av å sette de første posisjonene til den internasjonale kommunistiske bevegelsen (ICM) mot dens avanserte grep oppnådd senere. Dermed forsøkte RF å skjule sin parlamentariske revisjonisme ved å søke tilflukt i en setning i «Forslag til en generell linje» fra 1963, som snakker om å mestre alle former for kamp. (Dette dokumentets eksplisitte standpunkt om nødvendigheten av å føre væpnet kamp for å gripe politisk makt ble beleilig holdt til side.) Enda viktigere, RF fortsatte med å avvise klarheten som ble oppnådd senere av den maoistiske bevegelsen, da den fast etablerte veien til langvarig folkekrig (eller den kinesiske veien) som den eneste veien til revolusjon i semikoloniale, semi-føydale land. For RF var dette nok et Lin Piaoist-sekterisk avvik. Det vi ser her er hvordan revisjonisme håndterer utviklingen av ideologi. Den studerer fortiden for ikke å belyse de nåværende ideologiske oppgavene, men for å benekte framgang i ideologi. Denne tilnærmingen vises ofte i ulike former i kampen for å etablere det nye, og det er verdt å være oppmerksom på det.

RF var godt på vei til å forlate den revolusjonære veien da den prøvde å angripe maoismen. Men betydelig nok ser vi en likhet mellom disse konklusjonene og de fra Nepal Communist Party (Mashal) [NCP (Mashal)] eller av seksjonen, som ble utvist fra MCCI i 2001. I begge disse tilfellene ble spørsmålet om epoken forsøkt brukt til å hindre å ta til seg maoismen. Argumentet var at siden epoken ikke hadde endret seg, kunne det ikke være noen ny 'isme', eller generell utvikling av ideologi, etter leninismen. Man kan snakke om en generell utvikling av proletarisk ideologi når den utvikles i alle de tre komponentene i filosofi, politisk økonomi og vitenskapelig sosialisme. Men, som Mao påpekte, «Grunnlaget er samfunnsvitenskap, klassekamp.» (Foredrag om filosofi) Det vil si at utviklingen i alle de tre komponentene har funnet sted gjennom marxismens kontinuerlig rolle i å lede klassekampen. Hvis man husker opp- og nedturene og fremskrittene fra det Internasjonale Kommunistiske Bevegelsen siden Lenins tid, ville man ikke ha noen problemer med å forstå at denne virkeligheten krevde et generelt ideologisk sprang. Dette er hva Mao Tsetung oppnådde.

Ved å motbevise NCP (Mashal) påpekte RIM-komiteen: «For å hevde at leninismen dekker alle motsetningene i imperialismens epoke og byggingen av sosialisme, er det å ignorere virkeligheten og erstatte den med en forutbestemt idé i ens hjerne. Det stammer fra dannede definisjoner, ikke materiell utvikling, og som et resultat blir jordskjelvhendelser behandlet som trivielle og krever ikke stor innsats for å utvikle vår forståelse. Dette er subjektiv idealisme, ikke leninisme. (En verden å vinne, nr: 20, sider 46-47.)

Denne kvalifikasjonen gjelder like mye for seksjonen som ble utvist fra MCCI. De hevdet at «Ettersom det er to stadier av kapitalismens utvikling, er det ingen tredje fase, så når det gjelder marxisme kan det ikke være noen tredje fase av utviklingen.» (Sitert i MCCI-artikkelen «Ta en riktig posisjon i debatten om maoisme», side 1.) I dette tilfellet er utviklingen av ideologi utelukkende knyttet til økonomiske

stadier!

Nok et vanlig trekk ved både NCP (Mashal) og denne seksjonen er deres såkalte forsvar av Stalin. Begge avviser Maos kritikk av Stalin. De hevder at hans bidrag ikke er noe mer enn en fortsettelse av Stalins posisjoner. Til slutt konkluderer begge med at Maos bidrag bare er lik Stalins. Dermed har de endt opp med sin egen tidligere posisjon til å vurdere Mao Tsetungs Tenkning som et nytt stadium! Eller rettere sagt, de har bare lyktes i å avsløre at deres tidligere overholdelse av Mao Tsetungs Tenkning virkelig dekket over dypt forankret revisjonisme. Man ser her nok en variant av den revisjonistiske taktikken for å sette det gamle mot det nye. Utover det reiser deres angrep på maoisme, ganske nær Enver Hoxhas angrep, et viktig spørsmål. Hvordan skal vi forstå bruddet/kontinuitetsdiatikken i utviklingen av proletarisk ideologi?

Mao Tsetung arvet uten tvil og satt i praksis Stalins bidrag. Vi understreker spesielt Stalins bidrag i kampen mot anti-leninistiske strømmer om det internasjonale spørsmålet, bygging av sosialisme og spesifikke spørsmål om den kinesiske revolusjonen. Videre spilte han en ledende rolle i den Internasjonale Kommunistiske Bevegelsen i kampen for å forsvare Stalin fra krushchevittrevisjonenes onde angrep. Men, og dette var det viktigste aspektet, han gjorde dette ved å brytte fra utdaterte ideer så vel som reelle feil av Stalin. Kontinuiteten med Stalins revolusjonære arv, eller mer bredt med den marxistisk-leninistiske arven, var mulig nettopp på grunn av dette bruddet. Dette er det som banet vei for utviklingen av den nye, høyere og tredje fasen av proletarisk ideologi. På den andre siden, i Stalins forsvars navn, klamret Enver Hoxha seg til sine feil og endte opp som en forfallen . Dette har også vært den uunngåelige banen etterfulgt av NCP (Mashal). Seksjonen som er utvist fra MCCI kan forventes å følge den, spesielt siden de har begynnt å baktale folkekrigene i Peru og Nepal som 'venstre' eventyrlyst; et

vanlig refreng av RF og NCP (Mashal). Denne diskusjonen hjelper oss å forstå hvordan deres metafysikk utfyller deres idealisme i spørsmålet om ideologi.

I lang tid før utvisningen fra RIM, mens han hevdet å opprettholde Mao Tsetungs Tenkning, hadde NCP (Mashal) gitt liv til en linje, som i hovedsak var høyreavvikende. Maoister aksepterer teorien om folkekrig som en generell utvikling av proletarisk militærvitenskap. Men for NCP (Mashal) var det bare taktikk. Mens Mao snakker om den kontinuerlige revolusjonære situasjonen som eksisterer i semikoloniale land, var NCP (Mashal) opptatt av å tvinge gjennom Lenins analyse av revolusjonær situasjon knyttet til kapitalistiske land. Alle disse var, for lenge, essensielle aspekter av NCP (Mashal)s linje. Skarp eksponering av disse høyreorienterte posisjonene fant sted først etter at CPN (Maoist) [da NCP (Unity Centre)] vedtok MLM og utviklet den revolusjonære linjen. Faktisk banet dette bruddet fra den langvarige høyresiden i den maoistiske bevegelsen i Nepal veien for folkekrigen og dens raske fremgang. På den andre sides, til tross for en arv av motstand mot Dengs-revisjonismen, åpnet NCP (Mashal)s angrep på maoismen raskt dørene for degenerasjonen til et verktøy for reaksjonære styrker.

Disse erfaringene bringer oss til et viktig spørsmål reist av kampen for å etablere maoisme. Tilsynelatende er det å ta opp maoismen bare et spørsmål om terminologi. Likevel, i de to tilfellene sett ovenfor, førte det til mye kaos og brakte ut det revisjonistiske slammert som gjemte seg bak banneret til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning. Den avslørte skarpe forskjeller, innenfor RIM, den nepalske bevegelsen og MCCI, over det som forstås som universaliteten til Maos bidrag. Det stilte skarpe spørsmål om hva som forstås ved å hevde at de er et nytt eller høyere stadium. Uunngåelig var disse forskjellene av avgjørende karakter som påvirket alle aspekter av partiets linje og praksis. Det som tilsynelatende bare var et spørsmål om endring i terminologien, viste seg å

være noe av stor ideologisk betydning. Hvis dette ikke forstås som sådan, vil det å ta til seg maoisme forbli bare en formalitet. La oss ikke glemme at skjerperingen av kampen mot revisjonisme aldri kan være det automatiske produktet av et nytt begrep i seg selv.

Det er sant at en formell sjekkliste som sammenligner Mao Tsetungs Tenkning og Maoisme ikke vil avsløre noe nytt. Men det er neppe poenget, og vi må være årvåken for å unngå denne fellen av formalisme holdt ut av maoismens motstandere. Mao Tsetungs Tenkning og maoisme er ikke det samme. Det er noe nytt her. Noe nytt av stor ideologisk betydning oppnås ved å vedta maoisme. Og denne nyhet er ikke så mye i ordet som sådan. Den ligger i bruddet fra en ufullstendig eller oppsprukket forståelse av universaliteten til Maos bidrag tatt som helhet og i spranget til et kvalitativt høyere, bedre, dypere grep om vår ideologi. Det er klart at enhver begrunnelse, som understreker at ingenting nytt er lagt til, vil unnlate å mobilisere hele partiet og lede det i gjennomføringen av dette bruddet. Oppgaven med å aktualisere dette store potensialet for en kraftig ideologisk utbedring, for å oppnå et bedre grep om MLM, vil bli gjort på en delvis måte. Enda verre, det vil bli overlatt til spontanitet.

En av styrkene til RIM-dokumentet fra 1993 om MLM er at det adresserer dette på en grundig måte. RIM hadde kommet ut av den konsekvente verdensomspennende ideologiske kampen mot Deng-Hua-revisjonisme og Enver Hoxhas dogmato-revisjonisme. Erklæringen fra 1984 hadde riktig understreket Mao Tsetungs kvalitative utvikling av marxisme-leninismen og bekreftet at han hadde hevet den til et nytt stadium. Likevel, til tross for disse avanserte ideologiske stillingene, var det ganske klart at vedtakelsen av MLM ikke bare var et spørsmål om å endre terminologi. Erfaringene fra partene i RIM, som hadde vedtatt MLM, pekte tydelig på den ideologiske betydningen av denne endringen. Dette ble oppsummert med følgende ord: » ... bruken av begrepet 'Mao Tsetungs Tenkning' i vår erklæring

reflekterte en fortsatt ufullstendig forståelse av dette nye stadiet. I løpet av de siste ni årene har vår bevegelse vært engasjert i en lang, rik og grundig diskusjon og kamp for å få mer fullstendig forståelse Mao Tsetungs utvikling av marxismen. I samme periode har partiene og organisasjonene i vår bevegelse og RIM som helhet vært engasjert i revolusjonær kamp mot imperialismen og reaksjon. Det viktigste har vært den avanserte opplevelsen av folkekrigen ledet av Perus kommunistiske parti, som har lyktes med å mobilisere massene i sine millioner, feie til side staten i mange deler av landet og etablere makten for arbeiderne og bøndene i disse områdene. Disse fremskrittene, i teori og praksis, har gjort oss i stand til å utdype vår forståelse av proletarisk ideologi ytterligere, og på det grunnlaget ta et vidtrekkende skritt, anerkjennelsen av marxisme-leninisme-maoisme som den nye, tredje og høyere fasen av marxismen. (En verden å vinne, nr: 20, side 4, vekt lagt til.) Ja, denne ytterligere fordypningen av vår forståelse av proletarisk ideologi er akkurat det viktigste problemet med å vedta maoisme. Det må vedtas på det grunnlaget og på det grunnlaget alene hvis det skal belyse veien fremover og beseire revisjonisme.

Kampen for maoisme har nok en gang handlet om et langvarig problem innen det Internasjonale Kommunistiske Bevegelsen. Er 'isme' og Tenkning en og samme? Er forskjellen mellom dem bare et spørsmål om bedre uttrykk? Og hvordan forholder de seg til linje og lærdommene fra en bestemt revolusjon? Slike spørsmål må debateres. Så synspunktene som tilbys nedenfor er en preliminært nødvendighet.

Den sjuende kongressen i Det kinesiske kommunistiske parti (KKP), som ble avholdt i 1945, uttalte at marxisme-leninisme og Mao Tsetungs Tenkning var dens veiledende ideologi. Den sa også at denne tanken er spesifikk for Kina. Men selv en rask undersøkelse viser oss at mange store bidrag til det som nå er etablert som maoisme allerede var utviklet og testet over lange år med revolusjonær praksis. Teorien om nydemokratisk

revolusjon, Folkekrigen, begrepet byråkratkapitalisme, masselinjen, utvikling av partikonsept, Enhetsfrontsteorien og ideologisk utbedring, bortsett fra Maos filosofiske bidrag, er noen av dem. Alle disse ble utviklet gjennom kamp mot høyre og 'venstre' opportuniste, trotskisme og dogmatisme. Spesielt var Maos kreative anvendelse av marxisme-leninisme nært knyttet til en bitter kamp mot mekanisk kopiering av russiske erfaringer. Og vi vet at de internasjonale kildene til dette avviket var Komintern og Stalin. Dette reiste et komplekst problem. Riktignok ble Stalin ansett som den autoritative internasjonale lederen i den historiske perioden. Noen av de grunnleggende synspunktene som ble fremmet av dette lederskapet om verdensrevolusjonen generelt, og spesielt den kinesiske revolusjonen var riktige og måtte opprettholdes. Samtidig var det også noe feil tenkning og synspunkter, som måtte utbedres. Derfor ville det ikke være galt å anta at begrepet 'Mao Tsetungs Tenkning' dukket opp fra nødvendigheten av KKP å fange oppmerksomhet mot og tydelig etablere de forskjellige ideene som styrer det, sammenlignet med de rådende, aksepterte, tenkning dominerende i den Internasjonale Kommunistiske Bevegelsen. Uansett hva det måtte være, er det viktigste naturen til Maos bidrag på selve den tiden. De hadde allerede en universell karakter. Faktisk representerte de, og representerer fortsatt, den eneste korrekte marxistiske forståelsen om revolusjonens vei i koloniale, halvkoloniale land. (den Internasjonale Kommunistiske Bevegelsen erkjente dette bare 4 år senere.) Dessuten representerte Maos bidrag allerede et fremskritt i den marxistisk-leninistiske forståelsen av parti-, partibygging, enhetsfront- og masselinje. Alle disse er gyldige for begge type land, det vil være imperialistiske og undertrykte nasjoner. (Som vi vet, ble dette etablert i den Internasjonale Kommunistiske Bevegelsen først etter det maoistiske opprøret mot khrusjtsjovittrevisjonisme på 1960-tallet.) Således, da KKP brukte 'Tenkning' i 1945 og sa at det er spesifikt for Kina, representerte dette allerede en betydelig kvalitativ utvikling av marxisme-leninisme, testet gjennom praksis og med en

universell betydning.

Den videre utviklingen var imidlertid ikke bare et tillegg. I løpet av den ledende sosialistiske revolusjonen og kampen mot moderne revisjonisme tok Mao Tsetung proletarisk ideologi til nye høyder. Spesielt oppnådde den en allsidig utvikling og gjorde et stort sprang gjennom den store proletariske kulturrevolusjonen (SPKR). SPKR selv ga et kraftig dytt og banet vei for å erklære dette gjennom den 9. Kongressen av KKP. En stor del av kongressrapporten er en systematisk framstilling som forklarer hva som er nytt i Mao Tsetungs teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Begrepet «Tanke» ble beholdt. Men dens universalitet, dens rolle i å oppnå den tredje milepælen i utviklingen av proletarisk ideologi, måtte proklameres og etableres. Den niende kongressrapporten erklærte at Mao Tsetung hadde brakt marxismen-leninismen til et høyere og helt nytt stadium. Det sanksjonerte begrepet marxisme-leninisme-Mao Tsetung-tenkning. Prosessen der «Tanken» i 1945 oppnådde høydene på et helt nytt stadium innen 1969, er klar nok. Også klart er forskjellen mellom 'Tanken' i 1945 og den fra 1969. Selv om Mao Tsetungs bidrag hadde oppnådd en universell karakter innen 1945, ble dette langt overgått av framskrittene oppnådd gjennom SPKR. Det fortjente virkelig begrepet maoisme. Så mye er tydelig fra innholdet og rollen det spilte i å fremme den Internasjonale Kommunistiske Bevegelsen. Man kan bare anta at KKP avsto fra å vedta maoisme på grunn av den spesielle situasjonen som eksisterer i den internasjonale bevegelsen på den tiden. Noen har forsøkt å bruke kongressrapportens avklaringer om epoken og leninismen fra 1973 til å argumentere for at begrepet «tanke» ble beholdt nettopp av disse grunnene. Men denne logikken strider mot anerkjennelsen av den helt nye fasen, godkjent av den niende kongressen og opprettholdt senere.

Denne gjennomgangen får oss til å konkludere med at 'isme' og 'Tenkning' må skilles fra hverandre. Selv om «Tenkning» også

er universell, bør «isme» forstås som en generell utvikling av ideologi, som tar det til et nytt stadium. Forskjellen er ikke en av mer eller mindre universalitet, men av mer eller mindre generell utvikling som markerer spranget til et nytt stadium. Hjulpet av denne forståelsen kan vi fortsette å undersøke prosessen der anvendelsen av en revolusjonær linje gir opphav til utvikling av proletarisk ideologi.

«Linje» er spesifikk for et land og et parti. Det er en særtrekk. Men hvis den er formulert gjennom kreativ og korrekt anvendelse av MLM, inneholder dette særtrekket universaliteten til MLM. Det gjenspeiler denne universaliteten. I løpet av formuleringen, anvendelsen, testingen gjennom praksis og utvikling vil det gi opphav til en ny forståelse om MLM. Det kan også generere nye konsepter eller bidrag. Revolusjonens lover uttrykt i at MLM er universelle. Men som Lenin påpekte, fryser hver lov virkeligheten. Det er ufullstendig, relativt. Derfor krever anvendelsen av MLMs lover eller prinsipper for å kartlegge revolusjonsforløpet i ethvert land også berike, utvikle, den konseptuelle forståelsen av disse lovene. Ellers ville det være å kutte føttene for å passe til «skoen» av lover. Dette er poenget med kreativ tilpassing. Faktisk krever kreativ anvendelse av MLM nettopp slike konseptuelle sprang for å forstå de universelle lovene etablert av MLM. Og dermed, gjennom sin anvendelse i å avdekke og håndtere de spesifikke lovene i en bestemt revolusjon, blir de universelle lovene i MLM selv mer komplette, mer i stand til å gripe hele det menneskelige samfunnets komplekse, motstridende bevegelse. Selv om utviklingen av en revolusjon bare gir opphav til et nytt grep om MLM, vil dette fortsatt være en kvalitativ utvikling. Det ville fortsatt inneholdet lærdom for hver kontingent av den Internasjonale Kommunistiske Bevegelsen. Noen revolusjoner kan oppnå enda mer og generere nye konsepter eller bidrag. Men poenget som må understrekkes er at alt dette er mulig selv om det bare er en «linje» og ennå ikke en «tanke». Eller med andre ord, en ny 'Tanke' er ikke en nødvendig betingelse for nye bidrag som beriker vår ideologi.

Som nevnt i begynnelsen av denne diskusjonen om 'isme', 'Tenkning' og linje, er disse synspunktene ganske foreløpige. Mer studier og debatt er nødvendig for å få klarhet i saken. I alle fall gir hele denne debatten forventninger om at den Internasjonale Kommunistisk Bevegelsen kommer til å få et dypere grep om hele prosessen med utvikling av proletarisk ideologi. Dette vil ikke bare være et spørsmål om definisjoner eller kriterier for å skille 'isme' fra 'Tanke' eller linje. Dette vil gi et enormt løft for organisasjonene i den Internasjonale Kommunistisk Bevegelsen for å utføre sine oppgaver gjennom kreativ anvendelse av MLM.

Tidligere hadde vi nevnt den generelle utviklingen og det store spranget som ble oppnådd gjennom SPKR. For å være mer presis, » ... Det var i smeltingen til den store proletariske kulturrevolusjonen at vår ideologi tok et sprang, og den tredje store milepælen, marxisme-leninisme-maoismen, ble klarlagt. » (Sitert fra RIM dokument om MLM, A World To Win, Nei: 20, side 9.) Dette er verdt å understreke og forstå dypt, spesielt i sammenheng med onde revisjonistiske angrep på SPKR. Det er også nødvendig i lys av den fortsatte forvirringen spredt av nyrevisjonister som NCP (Mashal) som presenterer SPKR som noe mer enn et spørsmål om å fortsette klassekampen i det sosialistiske samfunnet, fortsett med å hevde at dette allerede ble oppfunnet av proletariatets store ledere og dermed at SPKR er ikke noe som er nytt. I sitatet som er sitert ovenfor, er nøkkelordene «sprang» og «fullt ut dukket opp». SPKR var uten tvil en videreføring av klassekampen i det sosialistiske samfunnet. Men mer enn det var det det høyeste høydepunktet oppnådd av verdens proletariske revolusjon. Og dette kom ut av en ny, banebrytende studie gjort av Mao Tsetung om det sosialistiske samfunnets motstridende karakter. Da han tok lærdom av Sovjetunionens erfaringer, kom han til den klare konklusjonen at spørsmålet om 'hvem som har vunnet' (proletariatet eller borgerskapet) ennå ikke er avgjort. Han fortsatte med å identifisere hvem borgerskapet er i det sosialistiske

samfunnet, deres røtter og kjernen for deres makt. Han fant også ut hvordan han skulle bekjempe dem og rykke dem opp med roten. Dette var den skarpe siden av spranget i ideologi i alle sine tre komponenter. En sammenligning av oppsummeringen i den niende kongressrapporten med ytterligere klarhet oppnådd gjennom kampen mot Lin Piao og Dengs høyreorienterte vind gjør det tydelig at dette spranget tok form over hele SPKR-løpet, helt frem til Mao Tsetungs død og det kapitalistiske kuppet. Dette er grunnen til at det er nødvendig og riktig å si at dette spranget «ble helt klarlagt» gjennom SPKR. Det minner oss om behovet for å ta opp en dyp studie av hele maoismen da den utviklet seg gjennom SPKR og advarer oss mot å senke blikket vårt.

I denne sammenhengen er det nødvendig å insistere på at dette spranget også inneholder den enestående analysen av de forskjellige aspektene av klassekamp i det sosialistiske Kina, laget av Mao Tsetungs ekte tilhengere. Blant dem fortjener den skarpe utstillingen av de materielle røttene til kapitalistisk restaurering sett i verkene til Chang Chun Chiao og Yao Wen Yuan spesiell oppmerksomhet. ('On Exercising All-round Dictatorship Over the Bourgeoisie' av Chang Chun Chiao og 'On the Social Basis of the Lin Piao Anti-party Clique' av Yao Wen Yuan. Selv om Yao senere kapitulerte, sitt arbeid forblir et viktig bidrag.) Mao Tsetung hadde observert: » ... Kina er et sosialistisk land. Før frigjøringen var det mye det samme som et kapitalistisk land. Selv nå praktiserer det et åtte-nivå lønssystem (1), fordeling i henhold til arbeid og utveksling med penger, og i alt skiller dette seg svært lite fra det gamle samfunnet. Det som er annerledes er at eierskapssystemet har endret seg. (And Mao makes five, side 211). Han sa også: «Vårt land praktiserer for tiden et handelsvaresystemet, lønssystemet er også ulikt, som åtte-nivå lønsskala, og så videre. Under proletariatets diktatur kan slike ting bare begrenses. Derfor, hvis folk som Lin Piao kommer til makten, vil det være ganske enkelt for dem å rigge opp det kapitalistiske systemet. Derfor bør vi lese mer om marxistisk-

leninistiske verk.» (Ibid, side 209). Fra og med dette fortsatte Chang Chun Chiao og Yao Wen Yuan med å finne ut hvordan den fortsatte eksistensen av borgerlig rett gir grobunn for å skape det nye borgerskapet, hvorfor denne grobunnen må kontinuerlig graves bort og hvorfor dette må fortsette helt til kommunisme siden borgerlig rett bare kan begrenses under sosialisme. Disse utviklingene bevæpnet maoistene med et dypt innblikk i faren for kapitalistisk restaurering og var til enorm hjelp for å forstå raskt hva som skjedde i Kina etter kuppet. Den Videre kampen ledet av kamerat Chiang Ching mot Hua Kua Fengs linje med å presse modernisering (i motsetning til klassekamp) som nøkkelen til å fremme sosialiseringen av landbruket må også nevnes, siden Hua fortsatt anses av noen som et ekte, hvis svakt, element.

På 60-tallet skrev kamerat Charu Mazumdar: » ... i dag, når vi har fått den strålende tanken fra forman Mao Tsetung, den høyeste fasen av utviklingen av marxisme-leninisme, for å veilede oss, **er det viktig for oss å dømme alt på nytt i lys av Mao Tsetung Tenkning** og bygge en helt ny vei for å presse fremover. (Partiets oppfordring til studenter og ungdom,' fra Det historiske vendepunktet, bind 2, side 36, lagt vekt.)

Denne avgjørende retningen er igjen sett i RIM-dokumentet fra 1993 der det står: «Fra marxismens høyeste nivå av Marxisme-Leninisme-Maoisme kunne de revolusjonære kommunistene forstå lærdommen fra de tidligere store lederne enda dypere, og til og med Mao Tsetungs tidligere bidrag fikk dypere betydning. I dag, **uten maoisme, kan det ikke være noen marxisme-leninisme.** Faktisk, å benekte maoismen er å benekte marxisme-leninismen selv. (En verden å vinne, nr: 20, side 9, vekt lagt til.)

Ja, i dag er nøkkelen til å gripe proletarisk ideologi å få et fast grep om maoismen. Å si det skiller det ikke i det hele tatt fra marxismen-leninismen-maoismen i sin helhet. Snarere er det viktig å legge press på maoismen for å skjerpe kampen mot revisjonisme og all annen fremmed tenkning. Vi må opprettholde, forsvare og anvende marxisme-leninisme-maoisme,

spesielt maoisme.

(1) kort fortalt om lønnsystemet da Kina var sosialistisk. Lønnene var delt i 8 «nivåer» for å skille mellom arbeidere etter erfaring og kompetanse. I denne industrielle sektoren var forskjellen mellom den høyeste og laveste lønnen mellom 2.5 og 3.2 ganger mer. Målet var å øke produktiviteten og gi lyst til arbeiderne å lære mer om produksjon gjennom årene.